

Sygn. akt II CSK 481/17

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa G. B. U., M. C. i R. C.
przeciwko P. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 grudnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 15 lutego 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten nie narusza norm Konstytucji i pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy, dopuszczającymi wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Strona pozwana zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 15 lutego 2017 r. naruszenie art. 286 k.p.c. w zw. z art. 232 zdanie drugie k.p.c., a wniosek o przyjęcie do rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej uzasadniła oczywistą jej zasadnością. W jej ocenie, Sąd Apelacyjny bezzasadnie nie dopuścił dowodu z opinii kolejnego biegłego, mimo iż istniały poważne rozbieżności w złożonych w sprawie opiniach biegłych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej bez potrzeby głębszej analizy juredycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15). Okoliczności przytoczone we wniosku powołującym się na rozpatrywaną przesłankę powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (por np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, i z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06).

Strona pozwana nie przedstawiła przekonujących argumentów, świadczących o występowaniu w sprawie tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Dowód z opinii biegłych podlega ocenie sądu, według właściwych mierników: wiedzy powszechnej, zgodności z zasadami logicznego rozumowania, podstaw teoretycznych opinii dowodzących specjalistycznej wiedzy biegłego, sposobu sformułowania opinii i jej wniosków, jednoznaczności wniosków i ich związku z postawionymi biegłym pytaniami - bez wnikania jednak w ten zakres materii, która wypływa z wiedzy specjalistycznej biegłych (por. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04, 15 listopada 2002 r., V CKN 1354/00, 7 listopada 2000 r., I I CKN 1170/98).

Opinia biegłego G. B. została uznana przez Sąd Apelacyjny za nieprzydatną dla rozstrzygnięcia sprawy. Ocena ta znalazła wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. W sprawie nie jest więc tak - jak twierdzi strona skarżąca - że istnieją dwie równorzędne, rozbieżne opinie biegłych. Nie występuje zatem stan, który uzasadniałaby rozstrzygnięcie wątpliwości przez zasięgnięcie opinii kolejnych biegłych. W konsekwencji, nie może być mowy o oczywistym, kwalifikowanym naruszeniu wskazanych w skardze kasacyjnej przepisów prawa.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

jw

I.n